

Janček in Milica.

Spisal Janko.

topila je pomlad na travnike in poljane kot lepa, mlada deklica, in kamor je vzplaval njen mili pogled, povsod je zazelenelo in vzcvetelo.

„Ali smeva iti?“ je vprašala nedolžna Milica, in njen petletni bratec Janček je zrl proseče v mamico.

„Naj bo. A pazita, da kam ne padeta.“

In odšla sta Janček in Milica. Šla sta ob znožju nizkega holmca mimo cvetočega travnika. Vse je žvrgolelo in cvrčalo . . . Dolge bilke so se lahko priklanjale svetlemu solncu, ki se je že bližalo zatonu.

Veselo je letal Janček po trati . . . Tam na visoki bilki je zapazil pisanega metuljčka. Stekel je za njim, a metuljček je že odrčel na bližnjo cvetko in odtu dalje . . .

Janček je zapazil že drugega. Ujel ga je in ga dolgo gledal. Jako lep je bil, lepe žametne barve, ki se je tako lepo izpreminjala . . . Izpustil ga je zopet in letel za drugim.

Milica pa je trgala cvetke. Natrgala je bila že velik šopek, a vendar ji še ni bilo dovolj. Tu se ji je zdela ta cvetka lepa, tam zopet druga, one tam tudi ni smela pustiti — najrajša bi skoro nesla ves travnik domov.

Počasi sta se približala Janček in Milica vrhu holmca. Solnce je ravno zahajalo. Bilo je kot velika, žareča obla, ki se je vedno bolj pogrezala za visokimi, sivimi planinami . . .

Janček in Milica sta se prijela za roko in dolgo nepremično zrla v to veličastvo. Zadnji, blede žarki so se še poigrali z njiju svetlimi, nedolžnimi kodri — in solnce je zatonilo. —

Dolgo sta še zrla otroka v planine, zardele od poljuba zahajajočega solnca — nato so se spogledale njiju nedolžne oči. In lahko kot srnici sta odhitela otroka domov k dobri materi.

Zlatice.

*Oj, zlatice, oj, zlatice,
cvetke ve rumene,
kdo bi mislil, kdo bi slutil,
da ste, oh, strupene!*

*Čj, bodite le strupene,
saj očem ne škodi;
vaš prijazni, nežni cvetlek
mi pozdravljen bedi!*

L. Černež.

